

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

FILE INEDITE DIN CORESPONDENȚĂ DE RĂZBOI: 1916-1918 ȘI 1941-1944 (I)

Prof. univ. dr. Gheorghe BUZATU,
Cavaler de Clio

Un studiu comparativ al documentelor se impune de la sine. Iar cititorul va constata lesne că, în ciuda distanței în timp și a specificului materialelor examinate, problema esențială a rămas aceeași; corespondenții, oricare fi fost ei, militari de pe fronturi și cei din spatele zonelor de operații ori cei rămași acasă (rude, prieteni sau cunoscuți), au fost de regulă absorbiți de desfășurarea evenimentelor și, în context, de destinul indivizilor, de gândul la cei „lăsați în urmă” (în majoritatea lor copleșitoare – țărani), de hotărârea de-a se dovedi, în cel mai ales grad, folositori obștei locale și Țării, fiind profund atașați idealurilor naționale și tradițiilor, cutezători ai unui măreț și ambițios program – făurirea României Mari.

Într-o ordine pur cronologică, neîntâmplătoare, așadar, într-un prim caz avem în centrul atenției un singur personaj: pe soldatul infanterist Buzatu Gheorghe, de fel din comuna Vișani, județul R. Sărat. Născut în jurul anului 1880, descendent dintr-o familie de oieri de prin zona Sibiului, dintre care unii predecesori ajunseseră cândva cu turmele la păscut până prin părțile Cubanului și Caucazulului, Buzatu Gheorghe și bătrânii săi s-au stabilit, la intersecția veacurilor al XIX-lea – al XX-lea, undeva pe Valea Buzăului, la Vișanii din inima Bărăganului, pentru a continua creșterea oilor, combinată cu agricultura și comerțul mărunț. Deși, după primul război mondial, eroul nostru și numeroasa-i familie aveau să adaste în R. Sărat, chiar în vecinătatea pieței și halei centrale a urbei, unde și-a zidit cu efort un modest han, de altfel frecvent căutat, vizitat între alții, într-un rând, chiar de ilustrul N. Iorga! Eroul nostru și-a crescut cu destoinicie cei 11 copii, dotându-i pe toți corespunzător la căsătoriile lor, iar stăpânul casei și-a practicat mai departe meseria de comerciant înstărit, atât înainte cât și-n vremea Războiului Sfânt din 1941-1944, când, în amintirea, desigur, a celor îndurate personal în campania de la 1916-1918, se decise să distribuie zilnic și gratuit celor nevoiași câte 10 porții de hrană¹. Ceea ce continuat și-a vremea secetei postbelice, pentru ca, după teribila naționalizare, să trăiască din greu din comerțul cu băutură, pe sub mână, până în anul 1955, când a trecut la cele veșnice. De fel întâmplător, eroul parțial al acestor note, bunicul autorului rândurilor prezente, se impune atenției noastre. Fiind cel mai vârstnic, mai talentat și mai respectat dintre frații săi, Buzatu Gheorghe a fost mobilizat din prima zi în vara anului 1916, pentru a rămâne în campanie până la capăt. Cu alte cuvinte, el a devenit simplu și categoric – după cum desprindem din documentele anexate – *soldatul Buzatu Gheorghe*, încadrat în Regimentul 48/49, Compania a 7-a, Divizia

¹ Vezi „Curentul”, București, 15 februarie 1943, p. 6. Același gest îl făcea Ionel Dincă, ginerele lui Gheorghe Buzatu și soțul Mariei, menționată în anexa nr. 12 (*Ibidem*).

13 Infanterie, aflat tot timpul *pe câmpul de operații*. După terminarea ostilităților, cât a trăit, el a păstrat cu deosebită grijă, aidoma unor bijuterii de familie, cărțile poștale și scrisorile primite ori schimbate între ai săi în vremea Marelui Război... Cum constatăm, din fondul total al celor 47 de misive ajunse până la noi (2 scrisori și 45 de cărți poștale, dintre care una ruptă), numai una singură poartă semnătura sa, în vreme ce restul îl indică precum destinatar sau ca personaj, colector de știri ori aflat, fie și în absență, în discuție. Este și firesc să fie așa, întrucât i-a fost, se înțelege, mult mai la îndemână să păstreze corespondența afluată în direcția sa, decât să se îngrijească de mesaje personale, trimise altora. Și de soarta cărora, așadar, nu s-a putut îngriji în vreun fel!

Am selectat, în anexă, îndeosebi din anul 1917, 20 de piese din corespondența lui Buzatu Gheorghe, un soldat simplu, care, asemenea altor zeci și sute de mii, a știut să-și facă datoria în Marele Război al Unității Românilor.

În anii Războiului unității naționale și al zdrobirii comunismului din 1941-1944, în cadrul Marelui Stat Major Român a funcționat un eficace Serviciu Central al Cenzurii Corespondenței, care pregătea lunar, în primul rând pentru uzul Conducătorului Statului, Mareșalul Ion Antonescu, detaliate și documentate Buletine informative privind starea de spirit a populației ori manifestările grupărilor politice². Buletinele erau însoțite de ample anexe (50-60 pagini dactilografiate), cuprinzând extrase din corespondența cenzurată, iar din lectura lor descoperim admirabile texte, datorate de regulă – după expresia fericită a inegalabilului Nicolae Iorga – acelor „mici”, anonimi și mulți, mai precis celor care, în subteranele istoriei, s-au aflat și se află la originea tuturor marilor fapte ale neamului, atunci ca și în prezent. Din documentele menționate, am selectat doar unele dintre cele mai semnificative mărturii, datând din perioada iunie – decembrie 1943, grupate pe câteva mari probleme aflate, pe atunci, „la ordinea zilei”, mai precis:

- I - războiul, acasă;
- II - relatări de pe front/din armată;
- III - convingerea în victorie și în înfăptuirea României Mari;
- IV - știri externe.

În continuare, din motive lesne de înțeles, dar predominant pentru precizie și pentru evaluarea corespunzătoare a informațiilor, vom prefera, pentru fiecare caz, să indicăm numele și adresele corespondenților, respectiv expeditorii și destinatarii tuturor mesajelor selectate.

După cum am precizat, reținem cu prioritate³ știrile acoperind frontul intern, așadar cele ce se petreceau ... „acasă”. În context, în iunie 1943, Marin A. Oprea, comuna Ghimpați, jud. Vlașca, se adresa lui Ilie Anghel, Regimentul 33 Dorobanți: „...*Mă întrebi de câmp, este foarte frumos, mulțumim lui Dumnezeu. Grânele, dacă o vrea Sfântul și le-a ține, sunt o frumusețe, și porumbul la fel. Viile sunt o bogăție dumnezeiască, ce nu a fost de mult timp. Tot așa sunt și toate celelalte semănături*”. La rândul ei, Maria Dumitru Filip, din comuna Săveni, jud. Dorohoi, îi transmitea soțului aflat pe front, soldatul-fruntaș Filip Dumitru, Regimentul 4 Artilerie: „*Află despre noi că suntem foarte suferinzi și necăjiți, că e o foarte mare scumpete și nu are cine câștiga un franc de cheltuială. Că cu ajutorul care îl primesc, nu-mi ajunge, ca să-mi îmbrac copiii și nu am bani pentru mâncare și sunt foarte necăjită. Dragă Filip, nu știu ce să mai fac, că m-am săturat de zbuclum pe toate dealurile, că am de prășit și nu pot, că sunt foarte slabă și sufăr de spate și de coastă și nu pot să prășesc ... Poate să-ți dea drumul măcar pe 2 luni acasă, ca să acoperim casa, că toată s-a descoperit și plouă și are să cadă toți pereții și nu unde sta cu copiii, că nu-mi dă nimeni nici un ajutor și sunt ca vai de noi. Am făcut o cerere la comună, ca să-mi dea un mic ajutor, ca să pot cumpăra oleacă de stof*”

² Vezi, de exemplu, Arhivele Naționale ale României, Arhivele Centrale, București, fond Președinția Consiliului de Miniștri – Cabinetul Militar al Conducătorului Statului Ion Antonescu, dosar 438/1943, *passim*.

³ Pretutindeni, în textele citate, cursivele ne aparțin.

și nu mi s-a aprobat". Elisabeta Mitroi, comuna Corlățel, jud. Mehedinți, către caporal Mitru Constantin, Batalionul 18 Vânători de Munte: „Costică, eu nu știu cum merge cu războiul acesta, că unii stau acasă și și-au făcut avere și câte toate și alții au sărăcit de tot. Enache a făcut casă și nu a făcut un pas de acasă și la mine a căzut și casa și fierăria și eu nu știu încotro s-o mai iau de foame”. Pentru luna august 1943, am identificat un nou mesaj soție/soț, mai precis Maria Bonca, din Băița – Hunedoara, adresându-se soldatului Ioan Bonca, din Divizionul 4 Tunuri Munte: „Și, cum ți-am mai scris, dragul meu, ochii nu mai conțin lacrimi. Alții fac avere și eu nu mai am nici ce să încalț, nici ce să îmbrac. O pereche de talpă costă prea mult și nici nu se găsește. Atât de [de] mult ai plecat pe front că am și uitat cum ești. De ce oare una lume este așa de chinată în zilele de azi?...”

În sfârșit, pentru decembrie 1943, am descoperit un text exemplar, excepțional prin forța de expresie și de previziune. Așadar, un anume Ionescu D., din comuna Model, jud. Ialomița, se adresa lui Gheorghe I. Cepoiu, comuna Izvoarele, jud. Prahova, cutezând să prevadă ce va fi după, mai precis după un război ce se profila deja ca pierdut în fața Rusiei lui Stalin: „O să ne mănânce gaia sau uliul de la Răsărit și pe noi și pe toate țările din Balcani. După război va face din această țărișoară, un imperiu nou dându-i altă denumire și altă credință care nu va fi nici bolșevică, nici catolică. Dumnezeu ne pedepsește pentru păcatele noastre. Bisericele sunt goale și cârciumile sunt pline, pe când la ruși contrariu, căci le-a dat voie Episcopul din Moscova ca toate bisericile să facă rugăciuni și Te Deum-uri pentru biruință”.

Știrile „de acasă” se intersectau cu acelea „de pe front”, adesea chiar din linia I-a, acolo unde viața și moartea bătuseră parcă palma, iar optimismul se confrunta cu deznădejde. Nu mai puțin cu zvonurile de tot fel. Precum în cazul soldatului Harabor Petre, Regimentul 96, Batalionul III Caransebeș, care se adresa soției - Ana Harabor, din comuna Noul Caragaci, jud. Cetatea Albă: „Ziua de 1 august [1943] – Draga mea soție, ... Dacă va fi drept ce se aude pe aici, poate scăpăm. Se aude că Anglia și America au pus în vedere Italiei în 24 [iulie 1943] să dea rezultatul – ori se predă, ori o face cenușă, dar România stă gata, cum se predă Italia, așa și ea se predă și atunci scăpăm de război și vom merge pe curând acasă. Acum, cel mult să treacă până la 15 august, dacă nu se înțelege [cu Națiunile Unite] până la 15 august [1943], atunci să știi că mergem la Caucaz și pe urmă nu știm cine scapă”.

Cu referire nemijlocită la scopurile fundamentale ale Războiului din Est – zdrobirea pericolului comunist de la Est, eliberarea provinciilor istorice și refacerea României Mari. Dar, din multiple motive, este preferabil să-i audiem pe ... „actori”. În iunie 1943, locotenentul Manea Mitu, din Simeria, jud. Deva, se destăinuia învățătorului Ion Spânu, din comuna Mihălceni, jud. R. Sărat: „Constat, după cum adesea am spus-o, că acest neam merită o soartă mult mai bună în lume față de sacrificiile făcute, dar, cu ajutorul Celui de Sus, [soarta] ne-a dat pe actualul conducător Domnul Mareșal Antonescu, omul înțelept, și care muncește fără preget, veghind la destinele acestui Neam, va ști a așeza Neamul Nostru în rândul popoarelor ce-și merită o altă soartă, o altă așezare în această lume”. Un bun slujitor al cauzei s-a dovedit preotul Al. Mintean, din Sâlciva, jud. Hunedoara, care, în august 1943, îi mulțumea și-l informa pe caporalul Ciutina Ștefan, din Batalionul 12 Vânători de Munte, Compania Gardă: „...Noi ne-am bucurat cu toții citindu-ți frumoasele rânduri ce ne-ai trimis, de pe la Cuban. Am citit această scrisoare și la conferința culturală din Căprioara, căci pentru noi, cei de acasă, ea a fost plină de învățămintele, iar conținutul ei nespuse de înduioșător. Am trăit în acele ore clipe înălțătoare, căci am fost cu sufletele noastre alături de voi, de dorurile voastre, de necazurile și jertfele voastre. Din iubirea și alipirea noastră față de legea străbună, față de Patria noastră scumpă, am luat îndemnuri spre a răspunde îndatoririlor noastre și pentru a duce lupta cu hotărâre pentru întărirea frontului intern. Un popor care are astfel de fii, cum sunteți voi, are în fața sa un viitor strălucit. Iată pentru ce, noi,ăștia de acasă, suntem mândri de isprăvile voastre și nu conținem să rugăm pe Dumnezeu nostru să vă aducă [acasă] sănătoși teferi”. De asemenea, Neațu D. Kalemis, str. Alexandru cel Bun 32, Craiova, apela la Agostina Băluș, comuna Zăvel, jud. Dolj: „Doamnă Învățătoare, ...poate vă miră faptul că vă rog să-mi îndepliniți singura mea dorință. Vă rog să interziceți elevilor și elevelor din comună de-a mai căuta și juca ceardașul unguresc, căci este interzis. Vă rog să le puneți pe toate [elevele] și pe toți elevii în genunchi în fața icoanei cu candela aprinsă și să jure ură de moarte ungurilor și că viața lor este viața Ardealului. În speranța că mă veți asculta, vă sărut mâinile și vă

mulțumesc. Trăiască Ardealul. Trăiască România Mare". Pe aceeași temă, în lunile noiembrie – decembrie 1943, au mai insistat: caporalul Dumitru Aurel, Compania III, Batalionul I, Regimentul 40 Infanterie, Medgidia, adresându-se soției - Leanca Stoica Dumitru, comuna Model, jud. Ialomița: „Sunt deplin mulțumit că am fost sănătos, atât în trecut [cât] și în prezent, și pot să-mi îndeplinesc datoria pentru scumpa mea țară, pentru hotarele lăsate de strămoșii noștri...” Iar Margareta Proscură, din comuna Odobești, transmite subofițerului Nicu Moldoveanu, din Compania 101 Transmisiuni Moto, Oficiul poștal militar 640, cum că: „...Eu mă închin ca unui sfânt de pe icoană în fașa unui om ce are în gând și în suflet o singură idee, ideea de a făuri România Mare, de a trăi în libertate, iar, dacă nu, mai bine trece dincolo de mormânt. Țin foarte mult și eu la această idee și regret din suflet că nu sunt un băiat să-mi pot arăta voința, să-mi pot jertfi chiar viața pe altarul Patriei ce este atât de scump. Mă înec în suflet, dar n-am nici o putere, nu pot aduce țării dovezi de vitejie. Ferice de toți aceia care puteți și aveți dreptul, aceia care purtați cu bărbăție acest scump ideal. Eu nu mă voi putea liniști până ce nu voi vedea pe toți în libertate, până ce nu voi auzi că țara nu mai cere de la nimeni ajutor. Atâta timp cât țara este în zbucium și cei plecați de acasă se chinuiesc mereu, sufletul meu geme, nu pot avea astâmpăr”. Tot despre rostul războiului în plină desfășurare, Vicu G. Ungureanu, str. Coșbuc 13, Craiova, adresându-se soldatului Danciu Ion, Regimentul 6 Pionieri, Compania II, Batalionul 27, Alba Iulia, observa cu deplin temei: „Dar, mai presus de toate, este însăși ființa neamului. Asta să-ți fie și ție deviza: Neamul și ființa, căci, ființând noi, prin noi trăiește neamul românesc...”

În ultima ordine, de fel de neglijat, includem mesajele privind evoluțiile ostilităților pe alte fronturi. În context, în august 1943, Ana Ohanian, din Marienbad, îi comunica lui Leon Balian, din str. Regală 1, București: „...Aici e mare liniște. Sunt refugiați oameni din Hamburg. E teribil; au pierdut totul, li s-a ars totul. Nimeni n-are voie să intre în Hamburg, care e o ruină întreagă”. Tot pe atunci, speriat dar și animat de gândul răzbunării, Iosif Haschler, din Salzburg-Parsch, transmitea lui D. Rusu, la Botoșani: „Ți se face părul măciucă dacă ai afla la ce brutalități recurge acești abrutizați în atacurile lor aeriene. Acesta nu mai este război, ci o furie sadică ce nu poate fi descoperită decât de un descreierat. Ce ticăloșii nemaipomenite. Dar, vai de ei când <<furia teutonică>> se va revărsa peste ei. Să nu creadă că vor scăpa de pedeapsa meritată, că noi suntem neputincioși, că aceste barbarii vor continua la infinit sau până ce vom cădea în genunchi. Nu, fi sigur că le vine rândul, iar noi nu ne lăsăm terorizați, ci pregătim o revanșă draconică...” Predominantă era, totuși, deznădejdea, teama, justificată, de viitorul incert. Cu îndreptățire, așadar, Dr. Kurt Krüger, din Berlin, observa către N. Lebine, din București, că „numai Dumnezeu cunoaște viitorul nostru. La Berlin, starea de spirit este ca în preajma unei furtuni iminente...” În plin război, un semn de lumină – la 25 iulie 1943, Benito Mussolini arestat! După numai două zile, Mariarosa Giulio, din Milano, transmitea entuziasmată prietenei Lydia Lax, din str. Rozelor 19, București: „Dragă Lydia! Victorie! Victorie! În sfârșit, putem vorbi liber! În sfârșit, pot să-ți spun că abia acum mă simt într-adevăr italiană. Ne-am liberat de un guvern care cangrenase frumoasa noastră Italie. Nu suntem țara morților! Ar fi trebuit să fii la Milano, sâmbătă noaptea, duminică și luni. Schimbarea moralului populației de sâmbătă spre duminică a fost ceva necrezut de miraculos. Încă din ziua de duminică trăiam sub teroarea de a exprima o vorbă mai mult decât trebuie și, când colo, noaptea de duminică a fost de neuitat. Entuziasmul populației a izbucnit în unanimitate; toți se îmbrățișau, se sărutau, plângeau și râdeau, păreau că înnebuniseră de bucurie [...] Niciodată de când sunt pe lume, n-am văzut Milano așa de pavoazat și în haină de sărbătoare; noaptea de duminică a fost un cântec neîncetat de imnuri, ale lui Badoglio, ale armatei. Urile personale, invidiile, certurile, toate uitate, erau cu toții frați, cu toții fericiți, ca niște oameni liberați de o sarcină înspăimântătoare”.

Pentru a încheia, apelăm la un cunoscut opinii cunoscutul biograf al lui Take Ionescu, C. Xenii, aflat pe moment la Ouchy, Lausanne, în Elveția, de unde, în august 1943, îi destăinuia eminentului jurist care era profesorul Mircea Djuvara, la Sinaia, că – în privința destinului conflagrației mondiale și a locului României în context – nu-și mai aveau rostul incertitudinile, din moment ce „jocurile sunt făcute și nimic altceva nu-i posibil. Cum o vrea să cadă bila. Ea va decide, în oarba ei indiferență...”

Și, în adevăr, deciziile fatale de la Teheran, Moscova sau Yalta ale celor Trei Mari (Stalin, Roosevelt, Churchill) aveau să parafeze, în chip dramatic, destinul României!

- ANEXE -

- 1 -

5

Carte poștală militară
Ștampila poștei: 2 NOV 916

D-lui Buzatu Ștefan
Cu plut. [neclar], Comp. 9, Bat. 3
Divizia 19 Infanterie
Câmpul de op[erații]

Numele: Cristea Rizescu
Gradul: Sergent furier
Unitatea și subunitatea: Spitalul Mobil, Secția III, Corp 3 Armată

Dragă Mitică,

Cumnatul tău Vasilescu este la mine în formațiunea Spitalului Mobil secția III-a și, văzând pe o c.p. a lui de acasă care scria și adresa ta, îți scriu și eu ca bun prieten și vecin, cu rugămintea dacă știi ceva de fratele meu Mihalache, sublocot. În rezervă, scrie-mi și mie unde să-i scriu sau cum se află? Căci de aproape 3 luni nu-mi răspunde la nici o scrisoare ce-i trimit. Te rog nu neglija și scrie-mi cine de prin Vișani mai sunt acolo? Și cum o duceți cu toți[i]?

Vă doresc sănătate, virtute la toți prietenii,

C. Rizescu

- 2 -

ROMÂNIA
CARTĂ POȘTALĂ

D-lui Soldat Buzatu Ghiță
Regimentu[l] 49
Compania 9, Batalionu[l] 3

Pe Câmp de operații

Adresa mea este: Soldat Buzatu Neculai
Ambulanța Divizia 5
Coloana volantă Secția 2

Multă sănătate de la mine, că sunt sănătos. Naș Ghiță, am trecut prin Pitești și am auzit că cu regiment[ul] a[i] fost în el, că s-a găsit un ... [ilizibil] cu Radu Pitrop. Naș Ghiță, am fost pe acasă de trei ori că am trecut Dunărea și am stat la Ianca în carantină și de-aia am fost pe acasă. Naș Ghiță, ți-am scris 2 c.p. și n-am primit nimica. Naș Ghiță, pe acasă este bine, că sunt sănătoși. Nașa Sofița era să vie la matală, dar n-a avut cu cine să vie, că Tata Neagu nu poate să vie. Naș Ghiță, și Neica Tudorancea a venit și el pe acasă.

Naș Ghiță, te rog să-mi scrii și mie, al dumatăle fin care te dorește,

N. N. Buzatu

- 3 -

CARTE POȘTALĂ MILIATRĂ

D-lui Buzatu Gheorghe, soldat
Compania 7-a din
Reg[imen] tul 48/49

La Poșta Militară

Nene Ghiță,

Află că sunt bine, ceea ce vă doresc. Ce mai faceți și cum o mai duceți? Te-aș ruga dacă știi de văru[l] Ștefan, unde este? Te rog a-mi răspunde, cu cine mai ești pe acolo de pe la noi.

Primește din parte-mi mii de complimente, dorindu-ți sănătate.

Al Dvs. consătean,

Puia Ion

- 4 -

Carte poștală militară
Soldatului
Buzatu Gheorghe
Comp. 7, Reg. 48/49

Com. Rădeni Poeana, 20 aprilie 1917

Complimente lui nenea
Mitică

Dragă Nene Ghiță,

Abia azi am aflat și de doritul nostru frate Tudorancea că e sănătos și cu cei lăsați din Vișani. Adresa lui e: Coloana 13 reparație, Corpul 5 – partea activă, Divizia 9 jud. Vaslui, Comuna Cănelărești. Nene Ghiță, vei ști că suntem sănătoși dimpreună cu calu[l] și toți ceilalți din Vișani. Nene Ghiță, vei ști că am primit de la D-I Ștefan 10 lei ... [grup de cuvinte indescifrabile] ... că noi îți scriu în toate zilele și nu primim nici un răspuns.

Așteptăm răspuns,

Nicu și Ghica

- 5 -

Cartea poștală militară
CENSURAT 23

Ștampila poștei: 11 IUN 917

Soldatului Buzatu Gheorghe
Compania 7, Reg. 48/49

Deleni, Jud. Botoșani, 23 mai 1917

Dragă Nene Ghiță,

Prin prezenta c.p. îți scriu că suntem sănătoși atât eu și Ghica și toți ceilalți Vișăneni. Nene Ghiță, am primit c.p. pe care mi-ai trimis-o și mi-a părut foarte bine când am văzut că ești sănătos. Și mi-ai scris că mi-ai trimis o mulțime de c.p. dar eu nu am mai primit de mult nici un răspuns. Nene Ghiță, am primit c.p. de la Nica, e și el sănătos, cu data de 12 mai, și mi-a scris că ți-a trimis și matale 3 c.p. și nu a primit nici un răspuns de la matale. De ... [neclar] ... nici el nu știe.

Al D-tale frate, te doresc,

Nicu

- 6 -

CARTE POȘTALĂ
CENSURAT - 3 BOTOȘANI

Ștampila poștei: 21 OCT 917

Soldatului Buzatu Gh.
Compania 7-a Regimentul 48/49 Infanterie

Poșta militară, Botoșani 3/X/917

Iubite nene Ghiță,

Mulțumesc din suflet pentru bune intenții ce nutrești pentru mine venindu-mi în ajutor cu bani cât și pentru scrisori cari mă fac să mai uit din necazuri. Am întrebat de cine m-ai rugat, nu l-am găsit însă. Când voi putea, voi mai întreba. Despre nenea Șerban ce mai știi? Nicolăiță a fost pe la mine zilele astea.

Primește frățești îmbrățișări de la –

V. R. Spânu